

Lad mig køre Dig lige til Ekeby i denne Nat, der skal jeg vide at forsvare Dig, til vi kan holde Bryllup.“

*

*

*

Der kom en berusende Færd i Natten. De lod Kærlighedens Bud og lod Don Juan bortføre sig. Det var, som om Sneens Knitren under Mederne var de svegenes Klager. Hvad brød de sig derom? Hun hang om hans Hals, og han bøjede sig frem og hviskede i hendes Øre:

„Kan nogen Salighed lignedes i Lifihted med stjaalen Glæde?“

Lysning — hvad betød det? De havde Kærlighed. Og Menneskers Vrede? Gøsta Berling troede paa Skæbnen. Skæbnen havde betvunget dem: mod Skæbnen kan ingen stride.

Om Stjernerne havde været Bryllupslysene, som var tændt til hendes Bryllup, om Don Juans Bjælder havde været Kirkeklokkerne, som kaldte Folk sammen til at se hendes Bryllup med gamle Dahlberg, saa havde hun dog maattet flygte med Gøsta Berling. Saa mægtig er Skæbnen.

De var lykkelig og vel komne forbi Præstegaarden og Munkerud. De havde to Fjerdingvej til Berge og siden to Fjerdingvej til Ekeby. Vejen gik langsmed Skovkanten, til højre for dem laa mørke Bjerge, til venstre en lang hvid Dal.

Da kom Tankred styrtende. Den løb, saa det saa ud, som om den laa langs ad Jorden. Tudende af Rædsel sprang den op i Slæden og krøb sammen ved Annas Fødder.

Det gav et Ryk i Don Juan og den satte afsted i Firspring.

„Ulve!“ sagde Gøsta Berling.

De saa en lang graa Streg bevæge sig frem langs Gærdet. Der var mindst et Dusin af dem.

Anna blev ikke bange. Dagen havde været rigt velsignet med Æventyr, og Natten lovede at blive den lig. Dette var Liv — at ile frem over blinkende Sne, trodsende vilde Dyr og Mennesker.

Gøsta udstødte en Ed, bøjede sig frem og gav Don Juan et vældigt Rap med Pisken.

„Er Du bange?“ spurgte han.

„De skyder Genvej og indhenter os derhenne, hvor Vejen krummer sig.“

Don Juan sprang og løb omkap med Skovens vilde Dyr, og Tankred tudede af Raseri og Angst. De naaede Vejens